

**De volgende dag zoals hij in de
toekomst zou kunnen zijn**

(POSTLUDE a play, for the moment)

Eenakter

door

JEROME MCDONOUGH

vertaling

Janny Spijker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE VOLGENDE DAG ZOALS HIJ IN DE TOEKOMST ZOU ZIJN - POSTLUDE A PLAY, FOR THE MOMENT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JEROME MCDONOUGH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 by Jerome McDonough

Copyright: © 1998 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **14** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

Aantal spelers; 14. Door aanpassing kan het gespeeld worden door meer dames of meer heren.

PERSONEN:

De stille vrouw

(familie)

Moeder

Vader

Virghu (*dochter*)

(de verdwaalden)

Hulaf

Diram

Nanchet

Innoce (*kind*)

(de heersers)

Jackal

Temptress

Despot

(de wilden)

Licentious

Covet

Muerta

Het toneel laat een verwoest landschap zien, dat in drie gedeeltes kan worden verlicht.

Doek open. Vanuit het publiek komt de stille vrouw langzaam naar het toneel. Ze draagt een blauwe mantel met cape, die ook haar gezicht bedekt. Op het toneel kijkt ze rond, doet de kap van haar hoofd en loopt langzaam, alles op het toneel in zich opnemend, achter af. Tijdens het spel is zij verschillende keren aanwezig, zonder gezien te kunnen worden door de andere spelers, behalve als ze gezien wil worden. Ze beschikt over bijzondere gaven. Wanneer zij af is, komt vader voorzichtig op, links.

Vader: Moeder, Virghu. Zo te zien is het hier veilig.

Moeder: Veilig voor wat? Er zijn zoveel gevaren.

Vader: Als wij het hebben overleefd, dan zijn we vast niet de enigen.

Moeder: De kansen worden elke dag kleiner, vader.

Virghu: We vinden ze wel.

Moeder: Misschien. Maar er op rekenen gaat iets te ver. Als we teveel hoop bouwen, valt de teleurstelling des te harder.

Vader: We kunnen in ieder geval even uitrusten. *(Terwijl de anderen een plekje zoeken, komt vader naar voren en vertelt zijn verhaal)* Toen we uit de hollen kwamen... waren de bergen weg. Waar eerst besneeuwde bergtoppen waren en de naaldbomen groeiden, lag nu alleen nog maar een grote hoop aarde. We waren geboren in de schaduw van de bergen, maar nu was er alleen maar schaduw en de bergen waren daar een deel van. En er was een constante nevel, je kon het niet zien gaan of komen, het was er gewoon altijd... We misten de bergen... *(Keert terug naar zijn familie. Linksvoor komen nu de heersers op. Jackal draagt een staf, als symbool voor zijn leiderschap)*

Jackal: Gasten! Welkom!

Tempress: Welkom allemaal.

Despot: Onze gasten zijn zeer welkom.

Jackal: Ik ben Jackal, de heerser van dit rijk. Dit zijn mijn bevelhebber Tempress en de eerste minister Despot.

Moeder: Rijk?

Jackal: Wordt elke dag groter. Meer onderdanen, meer gevangenen.

Tempress: Dat is namelijk hetzelfde.

Vader: Gevangenen? Waar is onze gevangenis?

Despot: Waar wij willen. Waar jullie nu zijn is er een goede plek voor.

Vader: Wie houdt ons tegen als wij weg willen?

Jackal: Als je je houdt aan onze regels, zullen wij jullie beschermen.

Tempress: En bewaard. En dat is voor ons heel belangrijk.

Moeder: Wat bedoel je met "bewaard"?

Jackal: Onderdanen hoeven niet alles in een keer te leren. *(De wilden komen op en duwen Hulaf voor zich uit. Hij laat zich op de grond vlakbij*

de familie vallen)

Despot: Onze assistenten zullen jullie in bedwang houden.

Tempress: Ze zijn pijnlijk streng.

Jackal: *(tegen de wilden)* Ga weg! *(Wilden af)*

Tempress: Wij gaan nu.

Despot: Loop niet weg. *(Heersers af. Moeder komt naar voren en vertelt haar verhaal)*

Moeder: Wij noemden het eerst hollen. We probeerden ons voor te stellen dat we konijnen waren en samen schuilden voor de storm. Dagen en weken gingen voorbij en de voorstelling begon steeds realistischer te lijken. Alleen werden de hollen hokken en werden wij bedreigd door wolven. Druipende tanden verschenen, kaken, klauwen. Het schrapen voor territorium in de smalle paden, de schreeuwen, de bloederige vingers graaiend in ons voedsel... het kwam steeds dichterbij. Ze begonnen zich te groeperen. En nu zijn we dus op zo'n groep gestuit. Niets is meer schoon, niets is meer puur... *(terug naar familie)*

Hulaf: U weet niet wat het betekent om na zoveel vijandigheid en hebberigheid, zorgzame mensen te ontmoeten.

Vader: Jij bent?

Hulaf: Hulaf.

Vader: Wat weet je over de rest van de wereld?

Hulaf: Ik heb een poosje een transistorradio gehad.

Virghu: Wat ben je te weten gekomen?

Hulaf: Er waren een paar uitzendingen. Het water rond New York was langzaam aan het stijgen, waarvan de smeltende ijsbergen de schuld kregen. De stralingziekte heerste onder de bevolking. In Londen was het hetzelfde, alleen hadden ze daar meer last van een virus. Het Middenoosten is verdwenen. Dat was het middelpunt van de vernietiging.

Vader: Nog meer nieuws over deze kant van de aardbol?

Hulaf: Ja. Het is zo moeilijk voor te stellen. Er waren vloed-golven, waarschijnlijk op gang gekomen door onderwatervulkanen en de smeltende sneeuw van Antarctica, die steeds groter werden en verder het land op kwamen. Wat ik heb begrepen is dat half Zuid-Amerika onder water staat. De golven sloegen in het Panamakanaal en kwamen daar allemaal samen.

Moeder: En de andere oceanen?

Hulaf: Waarschijnlijk zijn er geen eilanden meer. Australië heeft al weken niets van zich laten horen.

Vader: Een heel continent door water weggevaagd?

Hulaf: Natuurlijke wetten gelden niet meer.

Moeder: We kunnen nu alleen nog maar hopen op een snelle dood.

Virghu: Nee. We kunnen hopen op overleving.

Moeder: Waarvoor? Elke druppel water is verdacht. Elke kruimel voedsel een mogelijke drager van een virus.

Hulaf: Ik ben het met u eens.

Vader: Zet je angsten voorlopig opzij.

Virghu: Wij zullen je zoveel mogelijk helpen. *(Ze helpt hem wat meer naar achter en vader en moeder gaan meer naar voren)*

Moeder: We moeten bijna aan het einde zijn. Een beetje liefdadigheid kan geen kwaad als er een hiernamaals is.

Vader: Er is wel iets. Dat is ons als kind al bijgebracht. Laten we ons aan dat geloof vasthouden.

Moeder: Maar de dingen zijn zelfs erger dan we dachten.

Vader: We zijn allemaal gezond, ik zie geen vloedgolven.

Moeder: Levend en gevangen.

Vader: Levend en beschermd.

Moeder: En bewaard. Wat betekent dat?

Vader: Dat is maar een woord. *(Ze gaan terug en Virghu komt naar voren)*

Virghu: Het lijkt jaren geleden dat ik de haren van een man heb gestreeld. Toen was alles perfect. Een perfecte ontmoeting, een perfecte verkering, een perfect huwelijksaanzoek en een perfecte huwelijksregeling. En een perfecte tragedie om alles weer teniet te doen. Hij wilde samen met ons ontsnappen, maar zijn familie had zijn kracht nodig. En mijn familie de mijne. Haar kan zo verschillend zijn. Dat van mijn vriend was zijdezacht, als luxe draden, geweven in een blonde perfectie. *(wijst naar Hulaf)* Zijn belaagde haar is ruw, door rook en as en gebrek aan borstelen. Ik vraag me af of het haar van mijn vriend nu ook zo vervuild is. Hoewel het voor mij niet zo zou aanvoelen. Ik zou de herinnering aanhalen en kussen. Maar nu offer ik zorg en troost voor deze imperfectie. Ik zal hem verzorgen. *(Terug naar Hulaf. Een geluid van kwelling van achter de coulissen. Diram komt op en rent naar de familie)*

Diram: Help me! Help me, alsjeblieft!

Vader: Rust bij ons.

Diram: Rust? Een vuur vreet mij op van binnen, net als bij mijn familie. Heeft iemand water voor mijn brandend vlees?

Vader: Je brand niet, geloof me.

Diram: Overal waar ik stop, komen ogenblikkelijk kinderen om mij heen rennen en roepen: "Blijf uit de buurt van Diram, de gekke, brandende vrouw. Diram, steek me niet in brand!" Zij zien het.

Vader: Je staat niet in brand. Je bent gespaard gebleven.

Diram: Nee! Dat kan niet! Mijn man, mijn zonen en mijn ouders zijn niet gespaard gebleven. Waarom ik dan wel? Ik brand van binnen en van buiten. Help me!

Virghu: Ik denk dat ik uw familie heb gekend. Ik zat in dezelfde klas als uw zoon, eh...

Diram: Seth?

Virghu: Ja. We waren vrienden.

Diram: Seth. As, net als de anderen.

Virghu: Hij had het vaak over u. Hoe lief u was en sterk.

Diram: Lieg alsjeblieft niet tegen mij.

Virghu: "Mijn moeder is zo sterk", zei hij.

Diram: Sterk... Ik mag hem niet teleurstellen. Kijk! De vlammen worden minder. Ze zijn niet helemaal weg, dat zou niet eerlijk zijn, maar ze zijn zover geminderd dat ik het nu onder controle kan houden. Kunnen jullie het zien?

Virghu: Ja.

Diram: Kaarsen, brandend voor degenen die er niet meer zijn. Misschien haalt hun gloed meer mensen uit het donker. *(Ze proberen allemaal te slapen. De wilden komen op en doen hun woord)*

Licentious: Licentious. Ik was toen nog in het leger.. officieel. Onofficieel was het allang ieder voor zich. We wisten het allemaal. Iedereen, behalve de nieuwe commandant. Die lui gaan zeker naar stomme scholen of zo. Ik denk dat hij misschien tweeëntwintig jaar was, maar hij droeg zijn militaire kleding alsof hij generaal Grant was.

Covet: Er was een supermarkt waar nog het een en ander in lag. Maar er stond een smeris aan de voorkant en ook een aan de achterkant, dus we moesten heel voorzichtig te werk gaan. De gozer die bij mij was, was bij de paratroepers geweest en had een paar heel slimme talenten. Aan de achterkant was het donker, dus daar begonnen we. Ik had een geweer, maar we wilden geen geluid maken, dus mijn maatje ging naar de smeris. Hij leek wel een panter, maakte geen geluid.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto